

Poničená

Byl nádherný podzimní den. Sluníčko se snažilo ještě z posledních sil prohřát stále studenější dny a barevné listí na stromech vesele tančilo ve větru. „Měli bychom využít posledních teplejších dnů a vyrazit ven,“ vybídl ostatní méd'a Pusík hned po snídani. „Mohli bychom pouštět draky,“ rozzářil se pejsek Bello. „V tomhle větru se vznesou až do oblak.“

Mimi se v očkách zaleskly slzy. „Když já ale žádného draka nemám,“ povzdechla si. „To ale vůbec nevadí,“ prohlásil rozhodně Pusík. „Můžeš si ho vyrobit.“ To už se ale ozvali i veverka Terka a Bello: „My chceme taky nového draka.“ – „Tak honem do práce,“ tleskl do dlaní Pusík. „Přineste barevné papíry, provázek, barvičky a lepidlo!“ A když pak kamarádi nanosili všechny potřebné věci, začalo se stříhat, malovat a lepit. Každý drak byl jiný, ale všichni zářili veselými barvami. Bello byl se svým výrobkem hotový jako první. Popadl draka za konec šňůry a pobíhal po pokoji jako splašený.

Za chvíli měli hotovo i ostatní. „Nejlepší bude jít na louku u lesa, tam pěkně fouká a draci budou skvěle létat,“ navrhl Pusík. Bello, Mimi a Terka na nic nečekali – vždyť už se tolik těšili, až uvidí své krasavce prohánět se vysoko mezi mraky.

spižírna

Pořádně zatáhni za provázek, tak nejspíš dostaneš draka dolů," radila myška. Bello tedy vši silou zatáhl, a lup – drak se uvolnil a byl dole. Jenomže s ním začal ze stromu padat jeden ořech za druhým. Bum bum bum. „Co to je? Co se to tam nahoře děje?“ divila se Mimi a třela si bouli na hlavě, kde jí taky jeden oříšek přistál. „To jsou určité ořechy nějaké veverky, která žije tady v lese," vysvětlovala Terka. „Dělá si zásoby na zimu. A my jsme jí teď její spižírnu nejspíš zničili.“ Bellovi to bylo moc líto. Podíval se nahoru do větví, a hned mu bylo jasné, koho připravil o zásoby. Mezi listy vykukoval překvapený veverčák.

Když dorazili na louku, odmotali kus provázku z cívek svých draků, rozběhli se s větrem o závod a sledovali, jak se jejich barevní dráčci prudce zvedli až ke špičkám okolních stromů. „Podívejte," křičela nadšeně Terka, „můj drak umí dělat přemety!" – „To je toho," durdil se Bello, „můj zase lítá nejvýš ze všech." – „Jenom dávej pozor, aby se ti nezachytil v koruně stromu," varoval pejska měďa. Ale už bylo pozdě. Bellův drak uvízl ve větvích košatého dubu. Co teď?

Promiň, moc se omlouvám. Chtěl jsem jenom sundat ze stromu svého draka," omlouval se Bello. „Já vím, pozoroval jsem vás ze svého domečku," houkl z větví veverčák. „Počkejte, hned jsem dole." To byla rychlost! Kamarádi ani nestačili mrknout, a už před nimi stál veverčí kluk. „Ahoj, já jsem Emílek," představil se. „Moc nás těší, Emítku," pozdravili ho kamarádi. „Nic se neboj, my ti pomůžeme všechny oříšky posbírat."

A jak řekli, tak udělali. Za chvíličky byly všechny ořechy na hromadě. „A já ti je teď pomůžu vynést nahoru do větví,“ nabídla se veverka Terka. Několikrát vyšplhali s Emílkem nahoru a zase sešplhali dolů, a za chvíličky byly zásoby zpátky ve skříši. „Co kdybychom se vydali hledat další podzimní plody? Přineseme je sem a Emílek bude mít vystaráno na celou zimu. Pro nás je to přece hračka,“ navrhl Pusík, a kamarádi nadšeně souhlasili.

Bello se rozhlédl kolem a radostně zvolal: „Podívejte, támhle stojí tři ořešáky. Pojd'te se podívat, jestli nějaké ořechy nepopadaly na zem.“ A taky že popadaly. Mimi, Terka, Bello i Pusík nasbírali za chvíli takovou horu vlašských ořechů, že měl Emílek zásob na rozdávání. „Děkuju vám, kamarádi! Takhle budu moct pohostit celou svoji rozvětvenou rodinu!“ radoval se veverčák. I Bello měl radost, že napravil to, co svou neopatrností vyvedl. „Tak si pojd'te zase pouštět draky,“ pobídla kamarády Terka. „Dobře, ale musíme dávat pozor, abychom zase neshodili nějakou tu veverčí spížirnu,“ nabádal ostatní Bello a spokojeně se rozběhl se svým drakem po louce.

NEJDRAŽŠÍ KORÁLE

Ludmila Pelcová

Slunce se příjemně usmívalo na okrášlené stromy, vítr třepotal vlákny běhého léta a babička Martinovi slíbila procházku podzimní strání.

Stromy shazovaly zlaté dukáty, a zatím to bylo březové listí, přebarvené podzimem na žluto.

„Budeme muset ptáčkům přichystat dárek k Vánocům. Zaslouží si to,“ řekla babička.

„Však se nám od jara něco nazpívali a obrali z ovocných stromů škodlivý hmyz.“

„Jaký dárek má babička na mysli?“ dumal Martin, když spolu šli nejprve zahradou a pak cestou mezi vysokými stromy.

Stoupali stále vzhůru, až tam, kde se vršky stromů dotýkaly oblohy. Byla vysoká, rozeběhnutá do neznáma, a pod ní létal drak. Mával na ně ocasem z papírových střapečků a kýval hlavou.

„Kdy už najdeme dárek pro ptáky?“ zeptal se netrpělivě Martin.

„Však se dočkáš, musíme jít ještě výš,“ povídala babička a stále stoupala strmou strání.

Martin šel za ní. Po chvíli se zarazil. Nedaleko odtud stál strom a tak se červenal, že se zdálo, jako by hořel.

„Co je to za strom?“ chtěl vědět Martin. „Že tak... hoří?“

Babička se trochu vydýchala. Usmála se a odpověděla: „To je jeřáb. A červený je od jeřabin. Právě jeho rumělkové korálky uchystáme ptáčkům na zimu. Až budeme ještě blíž, uvidíš to, co zatím nevidíš.“

Martin se rozběhl do kopce. Sotva dýchal. Ale odměna za to stála. Mezi listy visely hrozny pěkně vybarvených korálků. Pod stromem se zardívaly jako jahody. Martin je nasbíral do babiččiny tašky a ty, co byly nízko na stromě, k nim ještě natrhal.

Doma je babička navlékla na slabý provázek a byl z nich korálkový náhrdelník. Martin jej přivázal na keř bezu, a také na plot u jabloně.

„Pamatuj si, Martine, že to jsou nejdražší korále na světě,“ povídal babička, když se na ně spolu dívali večer z okna.

Martin to zpočátku nepochopil. „Vždyť je máme zadarmo, babičko. Tak proč jsou nejdražší?“ namítl.

Babička se pousmála a pohladila Martina po ježatých vlasech.

„Jenže tyhle korále nejsou pouze pro okrasu. Možná, že každý korálek zachrání v zimě před uhynutím jednoho ptáčka. Všechno, co kde je, zalehne zanedlouho bílý příkrov. A ptáci se budou ohlížet, co kde sezobnout. Uvidíš, co jich tu potom bude a jak si budou pochutnávat!“

Když to babička Martinovi vysvětlila, podíval se rychle ještě jednou k bezovému keři i k plotu, aby se nabažil jejich vzácné krásy. A za chvíli je ukrylo večerní stmívání.

(Martin a ptácci)

PROČ SE JAVOR NA PODZIM ČERVENÁ

Zdeněk Adla

„Podívej se na ten javor,“ řekl vrabec vrabci, „už se začíná červenat.“
Řekl to posměšně.

„A co má být?“ zeptal se druhý vrabec nechápavě.

„Červená se studem, kamaráde. Každý javor se na podzim červená studem.“

„Co provedl?“

„Stydí se, že je vlastně k ničemu. Za týden za dva budou všechny javory hanbou celé rudé. A já se jim nedivím,“ poučoval starší vrabec mladěho. „Takové statné stromy, a nenesou žádné pořádné ovoce. Jen se podívej, kamaráde, na tuhle jabloň. Je to docela obyčejný malý strom a má na sobě metrák ovoce. Nebo tamhle ta hruška — co ta má hrušek, a kolik už jich kluci očesali. A taky na třešních a višních uzrála spousta krásných plodů...“

„Máš pravdu, kamaráde, jabloně, hrušně i třešně jsou určitě užitečnější,“ uznal mladší vrabec a vyčítavě se zadíval na vysoký urostlý javor.

„Já být javorem, tak se hanbou propadnu,“ řekl mladší vrabec.

Zaslechl to javor, usmál se a zašuměl:

„Zato ty jsi velice užitečný. Bez vrabců by asi všechno zahynulo.“

Vrabci frrr — a pospíchali, aby neslyšeli, jak se jim stromy smějí.

(100 kapek)

